

ročník 2017

SENICE NA HANÉ

FARNÍ LIST

ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI

měsíc březen

Milí farníci,

jsme na prahu postní doby. Ta je pro mnohé spojena s něčím nepříjemným a neradostným. Jeden muž vypráví svou vlastní zkušenost: „Moje vzpomínky z dětství na postní dobu jsou pochmurné. Nechápal jsem, proč je mně najednou určováno, že se nemáme příliš dívat na televizi, chodit do kina, příliš dobře jíst, že se máme vyvarovat všeho, co jeví jakoukoli známku něčeho příjemného. Z některých kazatelen jsem slyšel, jak se máme co nejvíce zapírat. Bůh postní doby se mi tak do podvědomí dostával jako ten, který nám chce co nejvíce zkomplikovat život. A čím nám bude hůře, tím lépe...

Nechápal jsem, proč to všechno musí být. Možná mi to tehdy někdo vysvětloval, třeba i hezky, ale já si to nepamatuji, nechápal jsem to. Jen jsem věděl, že je to všechno kvůli té „postní době“, která jako nutné zlo předchází Velikonocům, kdy už konečně budeme zbaveni té tíhy pochmurnosti a odříkání.“

Tolik vzpomínka na půst dětských let. Domnívám se, že Pán Bůh nám opravdu nezavídí dobré jídlo nebo jiné příjemné věci. Připomínám – zvláště mladým – že opravdu nic nemusíme. Nejsme otroci, ohýbající hřbety pod karabáčem nějakých divných předpisů. Jsme děti Boží, obdarovány svobodnou vůlí. Této důstojnosti bychom si měli být vědomi. Ale jestliže alespoň trochu vnímáme Boží lásku k nám, vidíme to, co pro naši spásu Boží Syn dělá, potom můžeme jeho lásku opětovat. Můžeme uznat, že trpí i pro naše hříchy. Můžeme mu být blízko a také na vlastním těle zažít trochu nepohodlí. Můžeme se také něčeho zříci, když on se zřekl pro nás všeho.

Určitě jste si všimli slůvka „můžeme“. Ano, nikdo není nucen, ale každý z nás může tuto dobu prožít dobře, jako dobu milosti.

Přeji vám všem, aby pro vás doba postní nebyla strašákem, ale příležitostí přiblížit se Pánu. Potom budeme moci o Velikonoční vigílii obnovit s radostí své křestní zasvěcení. Nejsme totiž otroci, ale milované děti Boží.

Svatý Šebestián

P.Martin

Hledáme osobnosti farnosti

Tato rubrika vznikla asi hned na počátku, kdy se v naší farnosti začal vydávat pravidelně Farní list. V naší farnosti máme hodně osobností a já mám tu čest vyzpovídat další osobnost naší farnosti. Jmenuje se Ludmila Vařečková a myslím si, že ji nikdo jinak neřekne než Liduška. Paní Liduška se dlouhá léta věnovala dětem v mateřské školce, někteří jsme dokonce měli to štěstí a pamatujeme si ji jako paní učitelku, potom jako paní ředitelku a nyní ji známe jako babičku a kronikářku naší farnosti. Služba kronikářky je velmi složitá, i když se to některým nezdá. Však si zkuste napsat třeba jen deset řádků pěkně úhledně, bez chyb a hlavně spisovně a bez jakékoliv opravy. Naše mladší generace to už určitě nedovede, protože píšeme na počítači a máme tam kouzelná tlačítka, jako jsou Delete a Backspace. To ovšem ale naše Liduška nemá.

Než spolu začneme vzpomínat na Vaši dřívější práci, chtěla bych se zeptat, jak jste se k této práci kronikářky dostala a jak to všechno funguje?

Vůbec se necítím jako kronikářka, jsem vlastně jen zapisovatelka. Kroniku vedl vždycky pan farář, který v naší farnosti sloužil. Otec Tomáš Klíč převzal kroniku, která několik let nebyla vůbec vedená. Společně s panem kostelníkem Josefem Coufalem zápis doplnili a sháněli někoho, kdo by jim to čitelně zapsal. Tak přišli i na mě a já nemohla odmítnout. Alespoň něco pro naši farnost mohu vykonat. Dnes pan Coufal události uplynulého roku sestaví, otec Martin schválí a já jen zapíši. Z dřívějších dob vím, že vést kroniku není jednoduché, proto bych se přimlouvala za to, aby každý, kdo určitou událost organizuje, odevzdal zkrácený zápis akce panu Coufalovi a on si nemusel všechno shánět sám.

Není to vůbec jednoduché přepsat text bez chyb, neopravovat a nepřepisovat. Zkoušíte si to nanečisto jak děti, když se učí psát, nebo jak se říká hned naostro?

Píši hned naostro, protože zkouška by určitě nedopadla líp. O to víc mě mrzí každý kiks. Ale snažím se, aby těch přepisů bylo co nejméně.

Vím, že život Vám přinesl mnoho překážek, zklamání, bolesti a přesto jste nezanevřela na Pána Boha. Je to velmi obdivuhodné a pro nás některé jste příkladem. Nechci se Vás ptát, jak jste to všechno mohla zvládnout, to je moc intimní otázka. Chci se zeptat na to, jestli jste byla vedena k víře jako dítě, nebo jste našla Boha až nyní?

K víře jsme byli vedeni v rodině všichni čtyři sourozenci již od malička. Jako děti jsme navštěvovaly různé kroužky (turistický, sportovní apod.). Paní učitelka Roglová s námi podnikala různé výlety, samozřejmě nejvíc v neděli dopoledne. My nemohly s dětmi odcestovat, až po nedělní mši nás tatínek zavezl tam, kde ostatní právě byli. Do náboženství jsem chodila moc ráda, krasopisně jsem si vedla sešit, doplňovala obrázky a sbírala tiskátka od pana faráře A. Nováka, který nás razítky odměňoval za vedení sešitu. Moje teta (sestra maminky Marie Hubáčkové) sloužila na faře u pana faráře

F. Klosse víc než 30 let v Otaslavicích, potom v Určicích. Tatínkova sestra (Marie Barabášová) byla katechetka, učila náboženství ve škole na Hutisku-Solanci. Moc ráda vzpomínám na časy na Hutisku, kdy jsem ještě nechodila do školy, teta mě brávala s sebou na náboženství a já zvonila zvoncem začátek a konec hodiny.

Později, když jsem se vdala a začala pracovat v mateřské škole, jsem přestala chodit do kostela, protože se to neslučovalo se socialistickou výchovou a musím sáhnout i do svého svědomí, že později to byla i lenost a zvyk.

Právě za to, že jsem zvládla náhlou smrt mého manžela, děkuji Pánu Bohu. Opět jsem se mu přiblížila. Pomohl mi v modlitbách a v kostele při mši svaté najít vnitřní klid.

Jsem přesvědčena o tom, že každá bolest si zaslouží náplast. Tou náplastí je jistě Vaše blízká rodina, děti a vnoučata. Kolikrát už jste vlastně babičkou?

Opravdu mou náplastí jsou vnoučata. Jsem babičkou tří vnuků: Honzík 20, Peťa 14 a Davídek 2 roky. Získala jsem ještě dvě vnučky Verunku 20 a Lucinku 10, které vyvdala naše Lucie. Jsem moc ráda, když se sejdeme všichni pohromadě a scházíme se často.

Život to tak už nachystal, že malé děti babičku potřebují a nejraději by s ní byly pořád, školáčky jsou rádi, že ji mají, starší už chtějí, aby jejich babička měla všechno a ty dospělé děti se k babičkám rády vrací. Jsem přesvědčena, že to tak je i u Vás a Vaše vnoučata mají veliké štěstí. Jejich babička totiž byla tou hodnou paní učitelkou ve školce a ví jak na ně. A teď se řine z hlavy moc otázek. Co Vás vedlo k tomu jít studovat mateřinku, kolik let jste tuto práci dělala, kde všude jste pracovala?

Musím začít tím, že jsem chtěla být vždycky učitelkou, ale ve škole. Když přišli na základní školu dělat nábor na ekonomickou školu, zlávalo mě to, že studenti chodili na praxi do Zory. Doma jsme byly čtyři děti, peněz nebylo, takže jsme ani nemlsaly. Při první praxi jsem se však čokolády tak přejedla, že dodnes ji nemusím. Po absolvování SEŠ v Olomouci, přestože jsem měla velmi pěkné výsledky, ale protože jsem už chodila se svým mužem a netoužila dál studovat, nastoupila jsem na ředitelství Knihy kpkm v Olomouci.

Tam jsem při práci psala různá věnování, kreslila obrázky a všichni mi říkali, že je mě do kanceláře škoda. Vdala jsem se, narodila se Katka a Petr.

Ve školce v Senici hledali v té době učitelku na zástup. Roku 1976 jsem se přihlásila jako nekvalifikovaná a protože se mně práce s dětmi natolik zalíbila, ještě týž rok jsem nastoupila na dálkové studium SPgŠ v Přerově. Během studií se mi narodila třetí dcera Lucie. V roce 1992 jsem po konkurzním řízení nastoupila do funkce ředitelky. Práce mě moc bavila, zcela pohltila. Manžel začal podnikat, byl by rád, kdybych mu dělala účetnictví, ale když jsem odmítla, nepřemlouval

mě, protože věděl, že dělám práci, která je i mým koníčkem, a to ještě v místě bydliště... Kolik lidí má takové štěstí?

Měla byste pro nás nějaký úsměvný zážitek?

Práce s dětmi patří k těm nejkrásnějším. Každý věk má své kouzlo. Moc ráda vzpomínám na všechno pěkné, pokud si ještě pamatuji. Děti jsou upřímné. Jednou měly kreslit co už umí, chlapeček čmáral s velkou chutí. Když jsem mu řekla, že má kreslit a ne čmárat, opravdově odpověděl: „To je proudění vzduchu.“ a já zůstala jako opařená. Jindy jsme s dětmi na malých semaforech cvičili barvy. Děti je umísťovaly podle pokynů. Když jsem opravila umístěnou barvu, s přesvědčením odvětil: „Mně už přeblikla.“ Zase jsem musela kapitulovat.

O čarovném lese asi každý náš čtenář slyšel a nebo ho několikrát i navštívil. Je to vlastně takové Vaše dítě, kterému jste dala tradici. Jak to všechno začalo a kolik let už Čarovný les funguje?

Myšlenku uspořádat Čarovný les jsem nosila v hlavě asi dva roky. S manželem jsme se jeli podívat do Zábřehu na Moravě, odkud pocházel, na jejich Pohádkový les. Tam ho členové místního divadla pořádali pro děti z okolí. Na každém stanovišti zahráli úryvek z pohádky a šlo se dál. Já měla v hlavě představu, aby se zapojily děti a jako v pohádce byly odměněny. Sehnala jsem sponzory, malovala kulisy a dala dohromady první ochotné rodiče. První Čarovný les proběhl v roce 1993, byl určen pro děti mateřské školy a děti do 10 let ze Senice. Vše hrazeno sponzory. Pro velký úspěch se Čarovný les stal tradicí a každým rokem přibývaly děti, pohádková stanoviště a samozřejmě i ochotní rodiče, kteří mi zůstali věrní, i když už děti ve školce neměli, do roku 2004, kdy byl můj les poslední. V té době už akce dosáhla takových

rozměrů, že se sjížděli rodiče s dětmi ze širokého okolí, chodilo se ve skupinkách po deseti a vstupenek předem se prodalo 450, diváků na tisíc. Závažná nemoc po smrti mého manžela přerušila veškeré moje aktivity. Ochotní rodiče dostali na rozloučenou na památku DVD. Dnes už jen na všechny v lese myslím.

Kdybyste měla šanci se znovu rozhodnout a vybrat si školu a potom i zaměstnání. Byla by to opět mateřinka a práce s dětmi?

Práce s dětmi určitě, ale nevím, jestli by mě nelákalo zkusit si to s těmi staršími na střední škole, na které si dnes tolik stěžujeme. Já jsem totiž přesvědčena, že po dobrém jde všechno líp. Mateřinku si teď připomínám při hraní s naším Davídkem. Ještěže ho mám!

Čím vyplňujete volný čas?

Mám moc ráda staré fotografie. Protože si čím dál méně pamatuji, moc mě baví shromažďovat informace o předcích, o celé rodině. Sestavuji na počítači fotoknihy, kroniky našich rodin pro naše děti i další generace, aby se alespoň to základní uchovalo.

Velmi Vám děkuji za rozhovor a přeji Vám a celé rodině pevné zdraví, hodně elánu, rodinného štěstí, pohody a Božího požehnání.

Co závěrem? Už jen přání pro čtenáře od Lidušky.

Přeji všem pohodový rok 2017, hodně zdraví a Božího požehnání, ochranu Panny Marie.

Vendula Koupilová

Poznáváme svaté v našem kostele

Svatý Šebestián

Narodil se v Miláně nebo v Narbonně, avšak datum a místo jeho narození není známo, jen letopočet jeho smrti se datuje okolo roku 288 v Římě. Jeho otec byl úředníkem v Narbonně, matka pocházela z Milána. Tam také strávil své mládí. Pro své dobré chování se stal důstojníkem tělesné stráže císaře Diokleciána a Maximiána. Podle legendy se Šebestián, kapitán pretoriánské gardy na císařském dvoře v Římě, otevřeně hlásil ke křesťanství a pomáhal chudým křesťanům. Císař Dioklecián krutě pronásledoval křesťany a když se dozvěděl, že Šebestián je křesťan, který jim pomáhá, odsoudil ho k smrti. Trest provedli numiudští lukostřelci. Když se domnívali, že Šebestián je již mrtvý, nechali ho ležet. Jenže on mrtvý nebyl, byl nalezen vdovou, svatou Irenou. Když Irena zjistila, že Šebestián žije, vzala ho domů, starala se o něj, dokud se neuzdravil. Po svém uzdravení se Šebestián vrátil k Diokleciánovi, aby i on přijal křesťanskou víru a obrátil se. Dioklecián se však rozčílil a přikázal, aby ho ubili kyji. Jeho tělo bylo vhozeno do městské stoky. Legenda

praví, že křesťané pak tělo našli a pohřbili v katakombách za hradbami. Nad jeho hrobem byla později zbudována trojlodní římská bazilika San Sebastiano fuori de mura, která patří dodnes mezi pět nejvýznamnějších poutních bazilik města Říma. Jeho svátek 20. ledna připadl na výročí sv. Fabiána - papeže a od 11. století byli uctíváni ve dvojici. Ve skupině svatých pomocníků je spolu se sv. Rochem patronem proti moru. Nejstarší svatošebestiánský chrám v českých zemích je původem románský v klasicismu přestavěný chrám sv. Fabiána a Šebestiána v Praze 6. Chrám byl založen roku 992 a spravovaný břevnovskými benediktiny. Další chrám byl vystaven například v Zákupech. Sv. Šebestián je patronem také poutního kostela na Svatém kopečku (Tanzberk) nad Mikulovem. V našem kostele ho můžeme najít vlevo v lunetě u okna, jeho tělo u kůlu je probodené šípy. Po svatořečení začal být sv. Šebestián uctíván jako patron vojáků, střelců, hrnčírů, kartáčníků a obchodníků s kovovým zbožím.

Božena Vychodilová

Biblické příběhy

Vznikla nová rubrika, v níž si budeme připomínat životní příběhy známých i méně známých biblických postav. Začneme jednou z nejvýznamnějších postav izraelského národa, Mojžíšem. Ve Starém zákoně je nazýván a popisován jako starozákonní prorok, nebo vykladač zákona, kterému je připisováno autorství pěti knih Starého zákona: Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri a Deuteronomium. Žil pravděpodobně okolo 15. - 13. století př. n. l. a pocházel z kmene Levi. Jeho bratr byl Áron a sestra Mirjam.

Mojžíšovo narození

Faraón pozval dvanáct synů Jákobových do Egypta. Léta plynula a jejich rodiny se rozrostly natolik, že osídlily celý Egypt. Nazývali se Izraelity podle jména, které kdysi dávno dal Bůh Jákobovi. Po mnoha letech nastoupil na trůn nový faraón, který se obával množství Izraelitů. Myslel si, že by mohli chtít s Egyptem bojovat a kdyby vypukla nějaká válka, zmocnit se vlády v zemi.

A tak faraón udělal z Izraelitů otroky a snažil se zlomit jejich ducha tvrdou robotou. Ale jejich kmény se neustále rozrůstaly a Egypťané z nich měli stále větší strach. Rostla i jejich nenávisť. Potom faraón poslal pro hebrejské porodní báby a nařídil jim, aby každého novorozeného syna namísto zahubily. Ony však chlapce nechávaly naživu. Proto faraón

přikázal vlastním lidem, ať každého novorozeného chlapce utopí v Nilu.

Jedné ženě, která porodila syna, se přece jen podařilo novorozence před Egypťany ukrýt. Když byly dítěti tři měsíce, nemohla ho už déle skrývat. Koupila ošatku ze třtiny a vymazala ji asfaltem a ošatku ukryla v rákosí na břehu Nilu. Domů se vrátila s pláčem, ale její dcera čekala opodál, aby zjistila, co se bude dít.

Tu přišla k Nilu faraónova dcera, aby se tam vykoukala. Uviděla v rákosí skrytou ošatku a poslala pro ni otrokyni. Otevřela ji a spatřila plačícího chlapečka. Pojala k němu náraz lítost. V tu chvíli přiběhla chlapečkova sestra. „Mám jít a přivést nějakou hebrejskou ženu, která by ti dítě odkojila?“ zeptala se. Faraónova dcera si chtěla dítě ponechat, a tak dívku pro kojnou poslala. Dívka přivedla chlapečkovu matku. „Tu je děťátko, které jsem našla“, pověděla jí princezna. „Chci, abys mi ho odkojila a opatrovala.“

Žena princezně neřekla, kdo je – byla šťastná, že synkovi zachránila život. A tak dítě vzala a opatrovala je, až chlapec vyrostl a mohl faraónově dceři sloužit. Když pak egyptská princezna chlapce spatřila, tak se jí zalíbil, že ho přijala za syna. Pojmenovala ho Mojžíš, což v překladu znamená vytažený z vody.

Petra Obšlová

Reportáž

Tříkrálová sbírka 2017

Bylo ráno 7. ledna. Za okny vyhřátých ložnic a kuchyní řádila opravdu krutá zima. Na venkovním teploměru se na některých místech Senice objevilo neuvěřitelné číslo -22 °C. Všude bylo ticho. Jen na jedno místo, pro mnohé zcela nepochopitelně se, před devátou hodinou ráno začaly sbíhat děti zachumlané do čepic, šálů a rukavic. Tím místem byla senická fara. Právě odtud každým rokem vyráží koledníci do celé obce, aby do svých pokladniček vykoledovali co nejvíc. A stejně tak tomu bylo i letos. Po požehnání, které dostali všichni králové i jejich vedoucí od našeho otce Martina, jsme vyrazili do mrazivých ulic. A věřte nám, nebylo to vůbec jednoduché. Po půlhodině koledování někteří z nás přestávali cítit palce u nohou nebo už ani nedokázali zkřehlými prsty napsat na vrata domu K+M+B+2017. S obrovskou vděčností jsme přivítali pozvání některých hodných lidí do svých příbytků, kde na nás čekal horký čaj a něco dobrého

na posilněnou. A tak nás hřál nejenom dobrý pocit z toho, že pomáháme potřebným lidem, ale i vynikající horký čaj. Poslední skupinka koledníků skončila svou pouť kolem jedné hodiny odpoledne. Celkem jsme v letošním roce vykoledovali 31 493,- Kč. A když si k tomu připočteme všechny ostatní vesničky a města naší republiky zjistíme, že letošní Tříkrálová sbírka překonala magickou hranici 100 milionu korun. Celkem se na pomoc potřebným získalo od lidí se srdcem na pravém místě neuvěřitelných 100 436 976 korun.

Výnos Tříkrálové sbírky je z největší části tradičně věnovaný na podporu lidí v nouzi. Chtěla bych poděkovat všem koledníkům za to, že našli odvahu vyrazit v arktické zimě jako Tři králové a všem vedoucím skupinek za dodávání optimismu a dobré nálady. Ze všeho nejvíc ale děkuji vám všem, kteří jste do pokladniček přispěli. Bez vás by to totiž nešlo.

Dominika Doláková, st.

Doporučujeme

Psi Páně aneb Sněž ten film

Jedno české přísloví říká, že pes je nejvěrnější přítel člověka. Při čtení nadpisu tohoto článku by nás mohlo napadnout, že pes je nejvěrnější přítel Páně – Boha, ovšem v tomto případě těmito psy nejsou zvířata, ale lidé, přesněji řečeno ti, kteří zasvětili svůj život Bohu a bližním a vstoupili do dominikánské řehole nazvané Řád bratří kazatelů, založené před 800 lety sv. Dominikem. Tento řád byl založen především pro kázání a spásu duší. Má zprostředkovávat lidem pravdu o Bohu, odhalovat její krásu a probouzet lásku k ní. Život v řádu se skládá ze složky kontemplativní (rozjímaivé) a činné. Základními prvky dominikánského života jsou kontemplace, studium a apoštolát. Právě důležitým prvkem apoštolského způsobu života je společný život v kláštorech, kde žije společně komunita bratří, kteří mají všechno společné, společně se modlí, slaví bohoslužby a rozmlouvají. Každý dominikán skládá slib chudoby, čistoty a poslušnosti, jímž

se zasvěcuje a cele dává Bohu. Budeme-li o dominikánech mluvit jako o psech Páně, není to tak jen proto, že jen přeložíme slovo dominikán (doslovně pes Páně), ale oni skutečně jsou takovými psy Páně, protože jsou věrní Bohu a věrně mu slouží.

Dokument Psi Páně je nejnovějším počinem režiséra Jonáše Vacka, rodáka z Lipníku nad Bečvou, který se na řád dominikánů dívá tak trochu z jiného pohledu a klade si za cíl skrze tento dokument nejen přiblížit řád dominikánů ostatním křesťanům, ale především oslovit širší veřejnost. Ti, kteří dokument již viděli, mluví o velice zdařilém snímku, který vás vybídně k vděčnosti Bohu za tyto věrné Boží služebníky. A na vás, kteří jste dokument ještě nezhledli, jistě čeká krásný zážitek.

Markéta Houdková

Ze života

S novým rokem mnohdy přicházejí i nové změny, které by měly směřovat k pozitivní změně k lepšímu. Nejinak je tomu například i v redakci Farního listu, kde jsem vyfasoval a novou rubriku, za kterou jsem velmi vděčná. Ráda bych v ní zpracovávala skutečné životní příběhy (vlastní i cizí), ve kterých by se zrcadlily různé emoce, úhly pohledu či životní situace, ve kterých se dnes a denně může ocitnout kdokoli z nás. Hlavně by měly být impulzem k zamyšlení, jestli každý žijeme život, po jakém jsme toužili. Zda je naše víra v Boha lesklým klíčem k velké bráně, jež otvírá naše srdce plné nekonečné lásky. I zrezlý klíč od chatrných vrátek, která jdou těžko otevřít v nás může pořád udržovat naději, že nakonec objevíme překvapení, které může změnit náš život. Nejsmutnější však je, když je klíč ztracený, nikdo jej nehledá, přesto, že existují dveře, které kdysi otevřel. Ráda bych, aby to byly skutečné příběhy pro potěchu duše.

Pěstování kořenů

(z knihy Povídky z verandy, Philip Gulley – spisovatel a řečník z Danville v USA, působil jako pastor)

Když jsem byl malý, měli jsme starého souseda, který se jmenoval doktor Gibbs. Vypadal úplně jinak než všichni lékaři, co jsem kdy poznal. Pokaždé, když jsem ho viděl, měl oblečenou džínovou kombinézu a na hlavě slamák se zeleným plastickým kšiltem. Pamatuju si ho jako člověka, který byl mnohem milejší, než dané okolnosti vyžadovaly.

Když doktor Gibbs zrovna nezachraňoval životy, vysazoval stromy. Jeho dům totiž trůnil na čtyřhektarovém pozemku a jeho životním cílem bylo proměnit ho v les. Ten dobrý

lékař měl pár zajímavých teorií ohledně pěstování rostlin. Pocházel ze zahradnické školy, jež se řídí heslem „škoda každé rány, která padne vedle“. Nikdy své nově vysazené stromky nezaléval, což zcela odporovalo konvenční moudrosti. Jednou jsem se ho zeptal, proč. Řekl, že zalévání rostliny kazí, a pokud je zaléváte, každá následující generace stromů bude vždy o něco slabší. Takže se s nimi nesmíte mazlit a ty neuživé musíte co nejdříve odstranit.

Mluvil o tom, jak zalévání stromů vede k mělkým kořenům a jak stromy, které nikdo nezalévá, musí při hledání vláhy prorůstat svými kořeny hluboko do země. Pochopil jsem ho tak, že bychom si měli hlubokých kořenů vážít. Takže své stromky nikdy nezaléval. Zasadil doubeček, a místo aby ho každé ráno zalil, praštil do něj srolovanými novinami. Plesk! Bouch! Prásk! Zeptal jsem se ho, proč to dělá, a on mi odpověděl, že proto, aby mu strom začal věnovat pozornost.

Doktor Gibbs odešel na věčnost pár let poté, co jsem opustil domov. Tu a tam jdu kolem jeho domu a dívám se na stromy, které jsem ho viděl sázet před nějakými pětadvaceti lety. Teď jsou silné jako skála. Před několika lety jsem vysadil pár stromů. Celé léto jsem jim nosil vodu. Stříkal jsem je. Modlil jsem se za ně. Nad celými těmi devíti metry. Dva roky rozmazlování mi vynesly stromy, které čekají, že je někdo bude dnem i nocí obskakovat. Kdykoli zavane studený vítr, začnou se třást a drkotat větvemi. Padavky.

Každý večer jdu před spaním zkontrolovat své dva syny. Stojím nad nimi a dívám se na jejich drobná tělíčka, na to, jak se uvnitř nich zvedá a klesá život. Často se za ně modlím. Většinou se modlím za to, aby měli snadný život. „Ušetři je

utrpení, Pane.“ V poslední době si však myslím, že je načase, abych svou modlitbu změnil.

Má to co dělat s nevyhnutelností studených větrů, které nám dokážou proniknout až do morku kostí. Víím, že se mé děti setkají s utrpením, a moje modlitby, aby se tak nestalo, jsou naivní. Vždycky někde vane studený vítr.

Takže hodlám svou večerní modlitbu změnit. Protože život je drsný, ať už si to přejeme, či nikoli. Místo toho se budu modlit, aby kořeny mých synů prorostly do hloubky a oni

tím pádem mohli čerpat sílu ze skrytých zdrojů věčného Boha.

Příliš často se modlíme, abychom to v životě měli jednoduché, avšak tyto prosby bývají jen zřídkakdy vyslyšeny. To, za co se potřebujeme modlit, jsou kořeny sahající hluboko k Bohu, aby nás to - až se spustí déšť a zafouká vítr - od něj neodtrhlo a neodneslo někam pryč.

Anna Jahodová

Hádej, objevuj a pátrej

Jak jste si již určitě zvykli, moje rubrika byla zaměřena na poznávání krásných chrámů v našem okolí. Ani letos tomu nebude jinak. Opět pro vás chystám, doufám příjemné počtení, o místech, která se určitě vyplatí navštívit. Ale přece jen tu bude malá změna. Název místa, o kterém budu psát, vám neprozradím. Tentokrát bude vaším úkolem zjistit, kam vlastně máte vyrazit.

Kostel, o kterém vám budu povídat, byl postaven již ve 13. století. Původně v románském slohu. To se ovšem o sto let později změnilo, tentokrát na sloh gotický.

V roce 1326 se tehdejší vlastník obce rozhodl, že své právo ke kostelu předá premonstrátům z nedalekého kláštera Hradisko. Tento akt byl zaznamenán na pískovcové desce, kterou můžete vidět na vnější straně presbytáře.

Kostel prošel několika úpravami a bohužel se mu nevyhnuly ani následky třicetileté války. Větších oprav se chrám dočkal až o dvě stě let později, kdy získal současnou novogotickou podobu. V roce 1867 byl opět vysvěcen.

Nejdůležitější částí tohoto chrámu je dřevěná socha, pravděpodobně z lipového dřeva. Socha lákala nejen svou krásou, ale také zázraky, o kterých se vyprávělo.

Když se psal rok 1637, sužovalo obec veliké sucho, které trvalo už dva roky. Načež dostala jedna stařenka radu od chlapce z místního hospitálu, aby v kostele nechala každý den po celý měsíc sloužit prosebnou mši. I když se to tehdejšímu faráři nezdálo, učinil tak a netrvalo dlouho a spustil se vydatný déšť. Lidé usoudili, že chlapec byl Božím poslem. Od té doby toto místo navštívilo několik tisíc lidí za den.

Mezi léty 1694 a 1760 je podle letopisů dokonce doloženo třicetšest zázračných uzdravení, a proto, na žádost farníků

a poutníků, jejichž prosby byly vyslyšeny, byla socha s dítětem přemístěna na hlavní oltář. Zde byla umístěna do konce dalšího století, ale pak byla přemístěna do výklenku nad bránou. Na její místo byla dosazena nová socha, která doplnila čtyři evangelisty.

Bohužel, v noci 10. července 1996 byla socha odcizena. Prázdné místo nakonec vyplnila socha Panny Marie, s Ježíškem, která byla vyrobena na konci 19. století.

Ani modlitby nepomohly k návratu a celých deset let o soše nikdo nevěděl. Až v roce 2006 se farníci dočkali dobrých zpráv, kdy bylo informováno Policejní prezidium v Praze o tom, že byla madona objevena a zajištěna u jednoho starožitníka ve Vídni. Soudní jednání se táhla další tři roky, a protože od uplynutí promlčecí lhůty zbývaly pouhé dva měsíce, byl to skoro zázrak, že se místní své sochy po dlouhých třinácti letech opět dočkali.

Tato dřevěná plastika prodělala několik úprav, avšak její krása byla zachována.

Pouť se k Panně Marii koná celkem třikrát do roka, a to v únoru, srpnu a v září.

A kdyby náhodou, ještě někdo z vás tápal, o který kostel, že se jedná, mám tu pro vás malou nápovědu.

„...kdebes viděl milé bracho ten krásné kraj od Rampacho, poznal bes, že tento kraj je krásné, jak bel ráj...“

Pevně věřím, že jste všichni tajemné místo uhádli, a pokud ne, dozvíte se jej v dalším čísle. Pokud se ale mezi vámi najdou nedočkavci, nebojte se mě kdykoli zeptat.

Ludmila Štaflová ml.

Záludnosti našeho kostela a domácí úkol

Stalo se to již před více lety, o slavnosti Všech svatých. Večerní mše sv. v 18 hodin. Po jejím skončení se u zpovědnice vytvořil dlouhý zástup kajcníků. Chtěl jsem jít po mši s manželkou na hřbitov. Ten příval u zpovědnice celkem vyhovoval, a tak říkám: „Půjdeme hned, ty lidi otec (tehdy to byl Pavel Mikeš) hned tak nevyzpovídá, a my zatím budeme zpátky. Pak teprve sklídím věci ke mši sv., pozhasínám a zamknu kostel.“ Asi po dvaceti minutách jsme se vrátili a hle – lidi vyzpovídání, kostel osvětlený, ale zamčený, kněz pryč, a k mému zděšení v kostele zabouchnuté dveře do sakristie!

Co s tím? Samozřejmě, že nejjednodušší by bylo kostel znovu zamknout a jít domů. Jenže ráno jsem musel na šest hodin do práce, což by znamenalo, že by všechna světla uvnitř svítila nejen celou noc, ale i příští den. Ta světla se totiž vypínají jen ze sakristie, a ta byla nepřístupná jak zvenčí – zámek a závora – tak teď i z kostela. Zvenitř sakristie je na dveřích totiž starý, dnes již historický zámek, který se sám zamkne při pouhém prudším zabouchnutí dveří. Klíč neexistuje a asi by ani nebyl co platiný.

V první chvíli mě napadlo zajet za otcem Pavlem, který měl ještě v 19 hod. mši sv. ve Slatinicích, aby mně poradil. To jsem udělal, ale zbytečně. A tak v půl deváté večer stojím naprosto bezradný před kostelem. Již si nepamatuji, zda jsem tu chvíli prosil Ducha svatého o pomoc, když tu vidím pana Josefa Rozsypala – zedníka, jak jde kolem kostela, patrně ze

hřbitova, domů. Volám na něj, jdeme do kostela, obhlédneme situaci – no a Josef – ten si ví vždy rady! Nezbyvalo nic jiného, než vylézt po žebříku na kazatelnu, odtud ze zdi vysekát železnou skobu, za kterou byly zastrčeny dveře vedoucí z kazatelny do sakristie, odsunout těžkou skříň s ornáty, abychom mohli seskočit dovnitř. Pak teprve bylo možné světla v kostele vypnout, odnést bohoslužebné náčiní a liturgické knihy do sakristie, vše uložit na určené místo, znova zazdíť železnou skobu a v půl jedenácté večer konečně jít domů. Poučení? Když budete odcházet ze sakristie do kostela, nikdy za sebou nezabouchávejte dveře!

A ještě jedna záludnost. Ta je opět v sakristii. Týká se dalšího historického „třistaletého zámku“, a to na dveřích vedoucích ke schodům mířícím do prostoru nad sakristií. S ním mají nemalý problém mnohé dámy z úklidových skupinek. Dveře jdou sice otevřít, a to pootočením klíče doleva, vzít si vysavač nutný k úklidu, ale již – pro některé – hůře a nebo vůbec ne, zavřít. Potom začne pracná snaha manipulovat se zámkem tak, až je úplně nefunkční. Vrátit jej do původního stavu je potom těžký oříšek. Posledním řešením pak zbývá jen ke dveřím přisunutá židle. Milé dámy, mohu-li radit – tak snadno, jak se tyto dveře dají otevřít, dají se i zavřít! Zkuste za domácí úkol popřemýšlet, jakým způsobem.

Váš kostelník (J. C.)

Postní doba je doba možných změn

Každý máme ve svém životě něco, co bychom chtěli změnit. Někdo chce změnit to, jak vypadá, pracuje na sobě. Někdo zase chce změnit práci, potřebuje se třeba seberealizovat. Další chce zapomenout na to zlé a začít znovu. Ale pozor, jsou i takoví, kteří chtějí změnit všechno a hned. Každá změna potřebuje čas a dobře vše naplánovat. Není dobré se hrnout, být moc aktivní, je totiž důležité vydržet a nevzdávat to při prvním nezdaru. I Ježíš pod tíhou kříže třikrát padl k zemi, ale byl si vědom svého poslání a svého úkolu. Byl zodpovědný a poslušný svému Otci. A to nám někdy chybí - zodpovědnost, vytrvalost, láska k druhým a poslušnost Bohu. Postní doba je čas na to se na chvíli zastavit, podívat se kolem sebe, za sebe, před sebe, ale hlavně na sebe. Podívat se na to, jak vypadá mé srdce. Je plné lásky a pomoci? Nebo je plné zloby, lakoty a sobectví? To už je otázka pro každého z nás, na kterou si musíme odpovědět. Často není snadné hledat odpověď, snažíme se ji najít u přátel, známých a kamarádů. Ale někdy ani oni nevědí, jak nám mají odpovědět. A pak je dobré si vzpomenout na to, že kniha je dobrým přítelem člověka. Co třeba Bible, ta by mohla být tou knihou,

kde můžeme najít pomoc, najít i sami sebe. Nejednou jsme slyšeli od kněží, jak je důležité otevřít tu knihu knih, nahlédnout a třeba jen malý kousek přečíst. Musím se vám přiznat, že i já v tomto pokulhávám a ještě se mi nepodařilo přečíst Bibli celou. Říkám si, jestli není už čas naplánovat změnu, začít číst Písmo svaté, nevzdávat se a vydržet.

Když jsem přemýšlela, o čem budu psát, napadla mě soutěž pro naše čtenáře Farního listu. Našla jsem kousek úryvku z Evangelia podle sv. Lukáše a úmyslně jedno slovo vynechala. Vezměte Bibli a zkuste najít, které slovo tam chybí.

Nastal den nekvašených chlebů, kdy měl být zabit velikonoční beránek. Ježíš poslal Petra a Jana a řekl jim: „Jděte a připravte nám beránka, abychom slavili velikonoční večeři.“ Oni mu řekli: „Kde chceš, abychom ji připravili?“ Řekl jim: „Když vejdete do města, potkáte člověka, který nese džbán vody. Jděte za ním do domu, do něhož vejde, a řekněte hospodáři: „Mistr ti vzkazuje: Kde je světnice, v níž bych jedl se svými učedníky velikonočního beránka? A on vám ukáže upravenou velkou horní místnost; tam připravte večeři.“

Odešli a našli všechno, jak jim řekl, a připravili beránka. Když nastala hodina, usedl ke stolu a apoštolové s ním. Řekl jim: „Velice jsem toužil jísti s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám pravím, že ho již nebudu jíst, dokud vše nedojde naplnění v království Božím.“ Vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte a podávejte mezi sebou. Neboť vám pravím, že od této chvíle nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží.“ Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim se slovy: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává. To činite na mou památku.“ A právě tak, když bylo

po večeři, vzal kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá.“

Pokud se vám podaří najít chybějící slovo, napište ho prosím na lístek se svým jménem a hodte do připravené krabice vzadu v kostele na stolku. Slosování výherce proběhne na velikonoční pondělí po mši svaté. Máte na to čas celou postní dobu. Pro výherce je připravena cena. Nebojte se a přidejte se.

Koupilová Vendula

Dětem farnosti

Začala nám postní doba. Je to čas, kdy můžeme na sobě něco změnit. Třeba to, že si začneme po sobě uklízet hračky, oblečení, nebo se začneme víc soustředit ve škole při vyučování. Tak bychom se mohli začít víc soustředit na to, abychom nic nezapomněli do školy a víc poslouchali rodiče, kteří nás mají tolik rádi. Neměli bychom zapomínat na to, že nás má rád i Pán Ježíš a že pro nás byl bičován, trním korunován a ukřižován. Měli bychom se také snažit nezapomínat na něj. Modlit se a přicházet pravidelně do kostela a ti větší ho

častěji přijímat v Eucharistii. Náš život je někdy jako bludiště a někdy sami nevíme, kudy jít dál. Mám pro vás připravený labyrint (bludiště), kde si můžete vybrat cestu. Do labyrintu se vstupuje na vnější straně a musí se projít mnoha oklikami, které vedou do jeho středu. Tím středem je Ježíš ve znamení kříže. Tak se chvíli soustřeďte, zkus najít tu správnou cestu a dojít až do středu kruhu.

Dominika Doláková ml.

Recepty našich hospodyň

V naší farnosti máme mnoho šikovných kuchařek, proto jsme je požádali, aby se s námi podělily o své oblíbené, osvědčené nebo zajímavé recepty. V každém farním listu nyní nějaký najdete. Dnes tu máme první z nich od zkušené kuchařky a zpěvačky z našeho kostelního sboru.

Kuřecí plátky v závěji – podle paní Marie Skopalové

Ingredience:

prsni kuřecí plátky, koření (pepř, tymián, a podobně dle chuti), sůl, česnek, smetana ke šlehání, strouhaný sýr

Postup:

Nerozklepaná kuřecí prsa okořeníme, ocesnekujeme a naložíme přes noc do oleje. Druhý den zprudka opečeme na oleji, narovnáme do pekáčku a v troubě dusíme. Před dokončením přelijeme plátky masa smetanou a posypeme strouhaným sýrem. Dopečeme a ihned podáváme.

Veronika Dlabalová

Pro šikovné ruce

Držáček na poznámky

Dlouhá zima je téměř za námi, proto dnes přinášíme jednoduchý návod na malou, praktickou, jarní dekoraci. Pokud ztrácíte poznámky s tím, co je třeba koupit, mohla by se hodit.

Budeme potřebovat:

dřevěný prádelní kolíček, barevné ozdobné papíry, lepidlo, nůžky, drátek nebo magnetickou fólii

Postup:

Na papíry si předkreslíme jednoduchého ptáčka, vystříháme a slepíme (tělo, křídlo, zobáček). Můžeme ho domalovat,

přilepit očičko nebo pírkó na ocásek. Na kolíček přilepíme nejprve proužek papíru po celé jeho délce, pak přilepíme připraveného ptáčka. Kolem zadní strany kolíčku obmotáme drátek a vytvarujeme ho do tvaru háčku. Takto připravený kolíček můžeme někam zavěsit jako drobného pomocníka, který nám podrží lístky s poznámkami na očích. Druhá možnost je na zadní stranu přilepit magnet, nebo magnetickou fólii. Tu můžete často objevit na magnetkách pod víčky v různých dětských jogurtech. Je měkká a dá se stříhat jako papír. Kolíček pak výborně drží na lednici.

Veronika Dlabalová

Pro chytré hlavy

Před měsícem nám opět začalo další pololetí, a jak už to bývá, tak jsme z toho prvního už stihli spoustu zapomenout. Jedna z možností, proč jsme na to tak rychle zapomněli, může být nevěnování dostatečné pozornosti vyučované látce. Jedním uchem dovnitř a druhým ven. Bohužel, škola nebývá to jediné, čemu nevěnujeme svoji pozornost v dostatečné míře. Například je to i mše svatá. Myšlenkami jsme častokrát úplně někde jinde a pak, když odcházíme z kostela, kolikrát si ani nepamatujeme, o čem bylo evangelium. Je to proto, že jsme mu nevěnovali dostatek pozornosti. Schválně si vyzkoušej, jak jsi na tom ty sám s odpovědí na tyto otázky:

Od kterého evangelisty bylo dnešní evangelium?

Kde se dnešní evangelium odehrává?

S kým Ježíš mluví?

Dokážeš dnešní evangelium převyprávět?

Metoděj Koupil

Pozvánky

Křížová cesta

Senice kostel, pátek 17:30, neděle 14:30

Adorace vedená mládeží

Cholina kostel, pátek 17. 03. 2017 ve 20:00

Konference „Když dítě nepřichází“

Olomouc, sobota 18. 03. 2017 od 9:00 - 16:30

Postní duchovní obnova

Konice, sobota 18. 03. 2017

Postní duchovní obnova ADCŽM pro mládež

Rajnochovice přístav, 24. - 26. 03. 2017

Arcidiecézní setkání mládeže

Zlín, sobota 01. 04. 2017 od 9:30 **Postní duchovní obnova pro manžele**

pod vedením P. ThLic. Jana Maria Norberta Hnátky OT

Bouzov, sobota 08. 04. 2017 od 9:00 - 16:00

Velikonoční zpověď ve farnosti

Senice, sobota 8.4. od 14:00 - 15:30

Cholina, neděle 9.4. od 14:00 - 15:30

Děkanátní setkání mladých Exit 316

Senice fara, sobota 21. 04. 2017 od 19:30

redakční rada Vendula Koupilová, Dominika Doláková, Anna Jahodová, Petra Obšelová, Veronika Dlabalová, Ludmila Štafová ml., Dominika Doláková ml., Metoděj Koupil ml., Markéta Houdková, Josef Rozsypal ml.

grafická úprava Martin Obšel

telefon do kanceláře 733 741 607 **mobil kněze** 605 027 155

kontakt pro příspěvky redakcefl@seznam.cz **farní web** www.farnost-senice.cz